

Åndens røde murstensbyggeri

Det røde murstensbyggeri på Kirkevej nummer 5 er aldrig helt tomt, for inde bag væggene vandrer fortidens spøgelse omkring. Med sin nu 144 års historie har skolen nemlig fået sin egen sjæl, som elever kærligt har døbt OG-ånden. Ånden er uhåndgribelig, for den er en mangesidig samling af Ordrups Gymnasiums værdisæt, som forbinder elever på tværs af årtier. Disse værdier udvikler sig dog, for de er en refleksion af elevernes fælles idealer, som jo ændrer sig med hver årgang. Dette har igennem tiden ført mange elever til at lede efter OG-ånden og måske endda sagt, at den ikke længere var til. Ældre elever havde gentagende gange beskrevet ånden til besøgsdage, på orienteringsaften og i introugerne, men da jeg selv trådte ind på Ordrup Gymnasiums grund for første gang, vidste jeg ikke selv, hvor jeg skulle finde den mystiske OG-ånd. For at forstå hvad der er blevet af Ordrup Gymnasiums sjæl, skal vi dog blot se det røde murstensbyggeri fra OG-åndens perspektiv.

Klokken lidt i otte bliver ånden vækket, for elever og lærere strømmer ind på skolens grund. Nogle har taget på bussen, mens andre stiller cyklen, men i fællesskab trasker de søvnige elever op forbi kantinen. Ånden kender alle elever, så eleverne får selskab, når de forpustet trasker op ad trapperne og forbi de farverige gange. Ind i klasselokalet skynder hver elev sig, for timerne skal lige til at begynde. Her skal de lære om græske tragedier, koblede differentiaalligninger og den gode røde tråd. OG-ånden følger dog også med i timerne i form af de Facebook-beskeder, som sendes frem og tilbage på fjerde række, og i de hviskende kommentarer, som flyder imellem eleverne på forreste række. Lokalernes ilt bliver dog hurtig brugt, så med frikvarternes ankomst følger et frisk pust af liv ind i hvert klasselokale.

OG-ånden fortsætter dog på sin færd og svæver videre. Den stopper ved den Blå Sal, hvor et af skolens mange udvalg holder et møde. Den standser for at lytte til den enkelte elevs passionerede og engagerede forslag til forbedringer af gymnasiet. Den kigger også på de ældgamle studenterbilleder for at mindes tidligere tider, mens den støder ind i et par elever, som stresset afventer deres aflevering fra printerne. Den kigger ind på lærerværelset, som på trods af den evige cyklus af nye elever, er et stabilt holdepunkt for den gamle ånd. Den forsætter dog hastigt videre, for spisefrikvarteret er begyndt. Den svæver igennem hoveddøren, over gården og ind i kantinen. Køen er allerede lang, så ånden sniger sig utålmodigt videre ud til eleverne på de grønne

græsplæner foran kirken og kantinen, hvor solskinnet altid kan findes, ”bare man har en at holde af”.

Ånden svæver videre, idet den hører musiklokalets toner flyve ud af et åbent vindue. Den ser nogle elever udføre fysikeksperimenter, mens en kemilærer i nabolokalet plager sine elever. Tiden flyver, og dagen går på hæld, så lærere og elever går hver til sit. Fagligheden er dog ikke helt glemt, for hvis en skriftlig aflevering eller lektierne til i morgen endnu ikke er færdige, kan eleverne altid finde selskab med andre uheldige sjæle i kantinen efter skoletid.

Snart bliver det røde murstensbyggeri på Kirkevej nummer 5 tømt for mennesker, men aftenen er dog ikke alt for langt borte, og måske er en af temafesterne lige om hjørnet, så inden længe er eleverne tilbage på OG for at hygge med vennerne og en altid velmagende DP. Eleverne lukkes ind af de flinke pedeller, mens gården langsomt fyldes af samtaler. På 'Floor' slår folk sig løs, mens der sendes kærlige blikke, men inden længe er aften blevet til nat, så Ordrup Gymnasiums ånd bliver igen alene.

OG-ånden er altså i allerhøjeste grad stadig aktuel, for det er den, vi ser i de farverige vægge og i de finurlige citater, der står over hver en dør. Den er i dagens korte frikvarter, i de sene eftermiddagstimer fyldt med opgaveskrivning og om aftenen med en DP. Den følger os fra den allerførste menneskepyramide i introugen til det allersidste stop på vognturen. OG-ånden er nemlig det fællesskab, som forbinder elevernes mange forskellige personligheder. Så når jeg og hundredevis af andre OG-elever forlader Ordrup Gymnasiums grund for at stå på egne ben, føler jeg en stor tryghed i at vide, at selvom vi skal videre på nye eventyr, så vil nye generationer af elever opleve den 144-årige gamle sjæls fortsatte vandring i det røde murstensbyggeri på Kirkevej nummer 5.